

MANUELA
SCHÖRGHOFER

NEVĚSTA
Z KLÁŠTERA

Copyright © 2019 HarperCollins in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Translation © Jesika Schaft, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE KLOSTERBRAUT
vydaného v roce 2019
nakladatelstvím HarperCollins Germany
přeložila Jesika Schaft
Redakční úprava Jaroslava Poberová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-789-3

PŘEHLED OSOB

Hlavní postavy

Wulfgar z Röllbergu, zkráceně Wulf, rytíř z Lomere

Anselm, jeho přítel

Melinda z Marienfeldu, Wulfova choť

Franka z Marienfeldu, její sestra

Další postavy

Adolf z Eberslohe, rytíř z hrabství Berg

Alvara z Röllbergu, Wulfova matka

Edelgarda, řeholnice, Frančina nepřítelkyně

Gertruda, převorka, představená Konventu Milosrdných sester

Hagen, štolba na Röllbergu

Heimlinde z Marienfeldu, matka Franky a Melindy

Isburga, abatyše Konventu Milosrdných sester

Johannes z Röllbergu, Wulfův otec

Marie, řeholnice, Frančina přítelkyně

Rašid, Ajjúbovec

Stefan z Birkenu, bratranec Franky a Melindy

Ulfried z Marienfeldu, otec Franky a Melindy

HISTORICKÉ OSOBNOSTI

SVATÁ ALŽBĚTA DURYNSKÁ, lankraběnka, 1207–17.11.1231

FRIDRICH II. ŠTAUFSKÝ, císař svaté říše římské,
26.12.1194–13.12.1250

GEROLD (FLANDERSKÝ), patriarcha Jeruzaléma, 1225–1238

JINDŘICH III., hrabě ze Saynu, kol. 1193–01.01.1247

JINDŘICH IV. LIMBURSKÝ, hrabě z Bergu, 1200–25.02.1246

JINDŘICH ZE SCHONRODE, křižák ze Schonrode u Lomere

LUDVÍK IV., lankrabě Durynský, choť Alžbětín,
28.10.1200–27.09.1227

MALIK AL-KÁMIL, sultán egyptský, 1180–06.03.1238

MECHTHILD ZE SAYNU, choť Jindřicha III., kolem
1200–07.07.1285

Jména měst a řek, tehdy a dnes

ACHER	Agger (řeka)
COBLENZ	Koblenz
COELLEN	Kolín (nad Rýnem; německy Köln)
LOMERE	Lohmar
SCHONRODE	Schönrath (u Lohmaru)
SEGE	Sieg (řeka)
SYBERG	Siegburg

POJMY

BENEDIKTINI: Nejstarší řád západního řeholního života, pojmenovaný podle svého zakladatele, Benedikta z Nursie (kolem 480–21.03.547)

ABATYŠE: Představená kláštera

PŘEVORKA: Zástupkyně abatyše. Pravidla řehole svatého Benedikta určuje jako zástupce několik děkanů, aby podtrhla moc opata a předešla soupeření s úřadujícím představeným. V praxi však řehole ponechává na úsudku jednotlivých klášterních představených, zda převora povolají.

SKRIPTORIUM: Písárna v klášteře

HERBÁRIUM: Klášterní bylinková kuchyně

INFIRMÁRIUM: Nemocniční oddělení v klášteře

REFEKTORIUM: Jídelní sál v klášteře

DORMITORIUM: V klášteře sál, určený ke spaní

LITURGIE HODIN, TZV. HODINKY: Řehole svatého Benedikta předepisuje následující časy pro modlitby, jejichž přesné rozdělení se řídí podle délky dne (léto/zima):

VIGILIE, TÉŽ MATUTINUM (LATINSKY VIGILIAE): mezi 1.00 a 2.00 hod

LAUDY (LAT. LAUDES): kolem 4.30 hod

PRIMA: kolem 6.00 hod

TERCIE (LAT. TERTIA): kolem 9.00 hod

SEXTA: kolem 12.00 hod

NONA: kolem 15.00 hod

NEŠPORY (LAT. VESPERAE): kolem 17:30 hod

KOMPLETÁŘ (LAT. COMPLETORIUM): kolem 20.00 hod

KAPITULNÍ SHROMÁŽDĚNÍ: Shromáždění, konající se denně po primě

DISPENS: Úřední výjimka (ve smyslu zproštění) ze zákazu či příkazu

INTERDIKT: Klatba – zákaz bohoslužebných činností, uvalený jako církevní trest za zločin proti kanonickému právu. Interdikt mohl postihnout celé obce nebo oblasti, a obzvlášť ve středověku byl silnou zbraní katolické církve.

ZAVITÍ, ZAVINUTÍ: Od 12. století se stalo zvykem, že pouze neprovdané ženy nosily vlasy nezakryté. Provdané ženy nosily pokrývku hlavy. Zavítí tvořil pás lněné látky, ovázaný kolem uší a přes tváře i kolem brady. Doplňovala je čelenka, často ozdobená lemovkou.

ČÁST 1

KVĚTEN–ZÁŘÍ 1226

1. KAPITOLA

Květen 1226

O tvorem ve zdi rytířského hradu vyhlížely zelené oči. Paprsky poledního slunce rozsvěcely koruny westerwaldských stromů nejkrásnějšími barvami. Franka měla dojem, jako by na ni jejich větve skrz tu mezeru mávaly, a obdělaná pole jako by na ni pokřikovala, ať už se konečně vrhne do zapovězeného dobrodružství. Do svého posledního.

Mladá žena tiše vzdychla. Nastávající ženich její sestry se tu objeví každým dnem, a po Melindině svatbě Franka vstoupí do nedalekého kláštera. Duchovní pouť byla pro život mladší dcery Ulfrieda a Heimliny z Marienfeldu určena už od jejího narození.

Franka se zamračila. Její temperament ji přímo nutil vykrást se ven, její svědomí se ji současně snažilo přesvědčit, že by bylo lepší zůstat v komůrce a modlit se.

Pohledem přejela zařízení místnosti, sestávající z dubové truhly, prostého lůžka a sochy Panny Marie v rohu. Zdi nezdobila jediná tapiserie, ba ani kování, pestré stuhy. Nebyly tu k nalezení žádné zdobné oděvy. Franka se vědomě zříkala jakýchkoli cetek, jež by si stejně do kláštera nesměla vzít s sebou.

Energicky se odvrátila od výhledu, za nímž lákala svoboda. Poklekla před Matkou Boží a modlila se. „Panenko Maria, prosím, pomoz mi, tentokrát naposledy. Slibuji ti, že po dnešku už se nikdy do lesa nevypravím.“

Franka se spěšně pokřičovala a vstala. Dlouhé kaštanové vlasy měla spletené do copu, svázaného koženým řemínkem. Oblečená byla do prostých šatů, které si teď vykasala

a nejprve vykoukla ze dveří. Když se ujistila, že nikde nikdo není, vyběhla na chodbu.

Opatrně z horního patra, kde byly ložnice pro rodinu a hosty, seběhla dolů. V kuchyni bylo prázdné, ze sousedních prostorů služebnictva se také neozýval ani hlásek.

Přeběhla vydlážděný dvůr, jehož budovy a zahrady obklopovala nevysoká kamenná zídka. Nepozorovaně se dostala až do stáje. Tady měla za korytem ve svázaném šátku schované mužské oblečení. Rychle si rozvázala tkanice na šatech, nechala je sklouznout na zem a oblékla si nohavice a košili. Zrádný cop skryla čepicí a spěchala ke své ryzce. Krásné zvíře zvedlo hlavu s úzkou lysinkou a odfrklo si. Franka si bezděčně dala prst na rty. Štolbové obvykle kolem poledne spali, přesto bylo záhodno se teď chovat co možná nejtišeji. Franka obezřetně osedlala svého koně a vyvedla jej ze stáje. Ve stínu budov a zdí zamířila ven z rytířského hradu.

Už za chvíli v lese objevila past, do které se chytil králík. Zadním během zavadil o smyčku a teď se vyděšeně zmítal, visíc hlavou dolů na vrbovém prutu. Kdo tu past asi nastražil? Nejspíš některý z nevolníků nebo sedláků. France bylo v zásadě jedno, jestli si lidé v okolí občas chtěli vylepšit jídelníček tím či oním divokým zvířetem, teď se však rozhodla trpící zvíře vysvobodit.

Rytířský hrad nikdy neopouštěla bez malého nožíku za pasem. Stejně tak měla u sebe luk a šípy. Sesedla z koně, popadla králíčka za kůži na krku a přeházela šňůru, která se mu stáhla kolem packy. Jakmile uvolnila sevření, zvířátko jediným skokem zmizelo v houští. Franka s úsměvem schovávala nůž. Vtom zaslechla zvuk lámajících se větvíček.

Franka se zarazila. Chtěla natáhnout ruku po uzdě. Její kůň už také špicoval uši a napjatě hleděl do křoví.

Kanec. Z houští vyběhl kanec a prudce se zastavil. Frančina kobylna ostře zaržála a utekla. Prase obrátilo svou těžkou

hlavu k France. Malá hnědá očka jako by po ní blýskala záluďným pohledem. Franka pomalu sňala z ramene luk, vytáhla z toulce šíp a zamířila. Srdce jí v hrudi bušilo, až to bolelo. Divoká prasata jsou vznětlivý druh a šíp tu rozhodně není vhodnou obranou. Franka pevně svírala luk a snažila se z toho získat aspoň trochu jistoty, aby se necítila úplně bezbranně.

Horečně promýšlela možnosti. Jediným východiskem se jí zdál být pomalý ústup. Věděla, že nedaleko odtud na mýtince stojí dub s nízko visícími větvemi. Na ten už tolikrát vylezla, vysoko, až do koruny. Kdyby se jí stromu podařilo dosáhnout, byla by v bezpečí. Opatrně udělala krok zpět. Pak další. Divočák vystrčil čumák do výšky. Cítil snad její strach?

Mladá žena zvedla luk a zacílila na oko, kterým jí kanec byl nejbliž. To bylo jediné místo, kde ho mohla vážněji zranit. Jen tak tu byl náznak šance, že by nezaútočil.

Bohužel věděla, že s lukem a šípem není zrovna jistá střelkyně, protože její otec byl proti, aby se zdokonalovala ve zbraní. Chyběl jí cvik. Franka by si tak ráda vyzkoušela, jaké by bylo bojovat mečem. Na nic takového však nebylo pomýšlení. Cvičení šermu bude nejspíš vždycky už jen snem.

Začaly se jí trást ruce, takže už tětívu dlouho napjatou neudrží. „Zachraň mě, Marie,“ zaprosila tichounce. „Pošli mi pomoc, a já slibuji, že odejdu do kláštera ještě před Melindinou svatbou.“

Udělala další krok zpět. Divočák zachrochtal a sklonil hlavu. Vtom prudce poskočil kupředu. Franka se lekla a pustila šíp, který se zvířeti zabořil do ramene. Prase kviklo bolestí a na útočnici se vrhlo.

Franka instinktivně pustila luk, otočila se a pelášila mezi kmeny stromů pryč. Běhu nebyla zvyklá, takže se velmi rychle zadýchala. Do tváře ji bičovaly větve, listí z minulého podzimu jí šustilo pod nohama. Strachy byla zpocená a srdce jí bilo rychleji než kopyta koně v trysku.

Přeběhla přes cestu, přeskočila nízký keř a mezi stromy už viděla, že se blíží ona mýtinka. Už jen kousek.

Marie, prosím!

Dub k ní vztahoval záchranné větve. Divoké prase jí však funělo rovnou za patami. V běhu znovu vytáhla z pochvy svůj nožík. Chvatně uvažovala, co teď. Rozhodla se, že se těsně před kmenem stromu ke zvířeti otočí. Divočák by mohl hlavou naběhnout přímo do kmene, když se jí podaří v posledním momentě uskočit stranou. To by jí mohlo dát dostatečný náskok, aby rychle vyšplhala na strom.

Doběhla k dubu. S Mariiným jménem na rtech se prudce otočila.

„Ty se ale tváříš,“ rozesmál se Wulf, když si všiml, s jak zdrceným výrazem ve tváři si jeho přítel prohlíží stromy, rostoucí velmi hustě po obou stranách cesty. „Na Marienfeld už to nemůže být daleko.“

„Mám už bolavou zadnici,“ postěžoval si Anselm. Stiskl úzké rty ještě blíže k sobě a s trochou závidi se podíval na Wulfgara z Röllbergu, jemuž náročné jízdy jako tato zjevně vůbec žádné obtíže nepůsobily.

Wulfovi to v šedých očích pobaveně blýsklo. Zavrtěl hlavou a vlnité hnědé vlasy se mu rozlétly do všech stran. „Já si kolikrát lámu hlavu, jak jsme my dva spolu mohli přežít panošská léta. Ty se svou hrůzou z koní a já se svým falešným zpěvem.“

„Já z nich nemám hrůzu,“ protestoval Anselm podrážděně. „Já je pouze nemám v oblibě. Jízdu koňmo navíc považuji za nesmírně nepohodlnou. Pokud ovšem jde o tvůj zpěv, není toliko falešný, nýbrž je doslova mukou pro každého se špetkou muzikálnosti.“

Jeho horlení Wulf kvitoval pouhým pokrčením ramen. Anselm by se raději stal mnichem, stejně jako jeho mladší bratr. Avšak jakožto druhorozenému mu bylo určeno dát

se na rytířskou dráhu. Kdyby se něco stalo jeho staršímu bratrovi, měl být připraven převzít jeho dědictví.

Wulf v duchu děkoval Bohu, že nemá sourozence. Jeho život byl předurčený. Stát se rytířem, oženit se, zplodit děti – a po smrti svého otce převzít zodpovědnost za svobodné sedláky i nevolníky, patřící k panství na Röllbergu.

Jedna věc se mu však velmi nezamlouvala. Wulfovi bylo jedenadvacet a na rytíře byl pasován teprve před několika týdny. Přesto jeho otec trval na brzké svatbě s dcerou jeho přítele ve zbrani, Ulfrieda z Marienfeldu. Wulf sám teď spíš toužil sbírat bojové zkušenosti. Hořel pro křížovou výpravu, chtěl táhnout do Svaté země, aby pomohl vyrvat Jeruzalém z rukou pohanů. Císař Fridrich II. přijal kříž a slíbil uspořádat tažení. Jen neuvedl, kdy se to stane.

Wulfovou otcí to bylo příliš nejisté. Naléhal na sňatek a zajištění dědictví před tím, než se Wulf do Svaté země vypraví. Způsobilo to mezi otcem a synem lýtý spor. Wulf po smířlivém zásahu své matky svolil, s její pomocí si však aspoň vynutil, aby mohl svou nevěstu před svatbou poznat. Kdyby si s ní ani trochu neporozuměl, ke sňatku by nedošlo.

Dovedl si živě představit, kolik vyjednávacího úsilí to jeho matku muselo stát. Byl jí za to velmi vděčný. Alvara z Röllbergu syna mnohokrát ujišťovala, že jeho nevěsta je prý překrásná, což u Wulfa přinejmenším vyvolalo zvědavost.

Najednou se jeho kůň zastavil a zavětril, to Wulfa vytrhlo z úvah. Ozvalo se zapraskání a vzápětí kousek před nimi z křoví vyskočil kluk, přeběhl cestu a zmizel na druhé straně. V patách za ním se přehnal mocný kanec. Zvíře se zarazilo, protože zaznamenalo jezdce. Na chvíli jako by zvažovalo, zda mu ti muži mohou být nebezpeční. Hned se však znovu rozeběhlo za tím chlapcem.

Ten kluk nemá proti divočákovi sebemenší šanci.

Wulf se otočil v sedle a vyžádal si kopí. Jakmile mu jeho průvodce zbraň podal, popohnal Wulf koně, aby divoké prase pronásledoval. Vříteli se na palouk, v jehož středu rostl starý

dub. Ten hoch pádil ke stromu. Wulf sevřel kopí v silných prstech ještě pevněji, jeho klisna položila uši dozadu a celá se protáhla. Stačilo několik dlouhých skoků a vyrovnala kancův náskok. Wulf se v sedle naklonil dopředu a vši silou zabodl zbraň divočákovi do týlu. Prase ostře zakvičelo a zastavilo se. Kopí mu trčelo z rány, nezranilo ho však smrtelně.

Wulf okamžitě seskočil z koně a tasil meč. Teprve teď si všiml, že prase má v rameni zabodnutý i šíp. Toho kluka snad omrzelo život – anebo je neuvěřitelně hloupý.

Divočák zvedl rypák, aby zavěťřil. Wulf zůstal stát, rukojeť meče v obou rukou, a čekal. Vždycky, když se takto soustředil na protivníka, rozlil se v něm chladný klid, který mu umožňoval dokonale postřehnout a vyhodnotit sebe-menší pohyb. Kanec teď sklonil hlavu, pravým předním během hrábl do země, až v jemné zeleni palouku vykreslil rýhu.

Wulf se ani nepohnul, pouze nakrabatil obočí. Divočák se proti němu rozeběhl. Rytíř čekal, dokud se těsně nepřiblížil, a v poslední vteřině uskočil. Přitom praseti zabodl meč mezi žebra, hned jej však zase vytáhl. Prase potácivě udělalo ještě několik kroků, než se s chroptěním skulilo ke straně.

Muži z Wulfovy družiny stáli na kraji palouku a uznale přikyvovali. Rytíř si otřel meč o kančí srst a vrátil jej do pochvy. Otočil se na chlapce. Hoch stál jako opářený před kmenem stromu, v napřažené pravačce krátký nůž. Zíral na Wulfa velikýma očima.

Wulf k němu vykročil. Pocítil nával vzteku, protože si uvědomil, že ve výrazu jemně řezané tváře toho kluka, jíž dominovaly zelené oči připomínající kočičí, nevidí pražádnou vděčnost. Ten klučina bojovně vystrkoval bradu a díval se na něj spíš vzdorovitě. Na bradě mu ještě nerostl ani náznak vousu, takže mu mohlo být nanejvýš třináct.

Wulf bezděčně zafal pěsti a zamračil se. „Co tě to, při všech svatých, napadlo, lovit kance?“ zavrčel. „Krom toho je to pro chlapce tvého stavu zakázáno.“

„Já přece nechtěl,“ píplo to mládě o poznání méně trucovitě.

Wulf se uštěpačně zasmál: „To jsem viděl. On ten kanec spíš lovil tebe.“

Kluk stiskl oblé rty k sobě, až z nich byla jen úzká čárka. „Byla to jen obrana.“

„Jak? Tím, že ho zraníš na pleci?“ Wulf zavrtěl hlavou.

„Mířil jsem na oko,“ opáčil mladík trucovitě.

Wulf se musel pobaveně usmát. „S jistotou v zásahu to u tebe není ještě ono, což? Raději si teď zastrč ten svůj nožík, než si ublížíš. S tímhle by ses stejně moc neubráníl.“

Najednou měl pocit, jako by ho zasáhl zelený blesk, tak zle se na něj ten mladík podíval.

„Však já bych to na ten strom stihl,“ řekl kluk a uklidil si nůž.

„Co když ne?“

„Tak bych na poslední chvíli uskočil stranou a ten kanec by naběhl přímo do kmene.“

Wulf si nebyl jistý, jestli v něm převládá obdiv nebo zdrcení. Ten mladík byl buď neobyčejně odvážný – anebo cítil ještě větší důvěru v Boha než Anselm. „Tak mi teď koukej poděkovat a už zmiz.“

Klučina dělal, že ho neslyší. „Co bude s tím divočkem?“ zeptal se namísto poděkování.

„Co by s ním mělo být? Jsem na cestě do Marienfeldu, takže to zvíře vezmu s sebou jako pozornost hostiteli.“

„Takže vavříny za jeho skolení budou patřit jen vám?“

Wulf na okamžik ztratil řeč. Vzápětí zahřímal: „Ty snad chceš tvrdit, že jsi toho kance zabil ty?“

„Každopádně jsem ho pro vás vylákal na ten palouk.“

„Vylákal?“ opáčil Wulf vztekle. Popadl kluka za úzká ramena, která se mu docela ztratila v rukou. Hrubě s ním zatřásl, než si uvědomil, že drkotá zuby. „Ty drzoune jeden!“

Vtom mu z hlavy sklouzla čepice a odhalila hnědý cop, který se ve slunečních paprscích zaleskl měděným nádechem. Wulf ztuhnul. Ty kočičí oči... Mělo ho to napadnout! „Kolik ti je let, děvče?“ zeptal se proměněným hlasem.

„Sedmnáct,“ pípla dívka.

Wulf se k ní naklonil. „Tak já už vím, jak mi můžeš poděkovat,“ pronesl zastřeně.

Franka zděšeně zírala do šedých očí přímo nad sebou. Dokud se hádali, vypadalo to, jako by se ty oči čím dál více rozjašňovaly. Teď, když rytíř prokoukl její přestrojení, jeho oči ztmavly. Sklonil hlavu a najednou cítila bříška jeho prstů na své bradě. Kůže na tom místě se jí rozhořela a srdce jí bušilo tak hlasitě, že kromě hukotu vlastní krve vůbec nic neslyšela.

Jeho rty se lehce dotkly jejích. Franka cítila, že asi ztratí vědomí. Srdce jí na okamžik vysadilo, hned na to však začalo bít ještě divočeji. Oči měla doširoka otevřené, neviděla však nic. Paže jí bezvládně visely podél těla, nebyla schopná cokoli dělat. Vtom si uvědomila, že rytíř pustil její bradu a posunul ruce na Frančina záda, aby si ji přitiskl ještě více k sobě.

„Wulfe, to už stačí.“

Rytíř ji pustil. Franka nevěděla, jestli se jí ulevilo anebo je zklamaná. Pohlédla na druhého, skoro stejně vysokého muže s vlasy barvy zralé pšenice, který teď druhovi položil na rameno ruku. Ta ruka byla tak úzká, že i s dlouhými prsty připomínala obrovského hubeného pavouka. Mlžně modré oči se na rytíře dívaly s neskrývaným rozčarováním.

Wulf – tak mu přece říká. Franka si rukou sáhla na krk. Musí to tedy být Wulfgar z Röllbergu, nastávající choť její sestry.

Jeho chladnoucí pohled se teď setkal s jejím. „Jak se jmenuješ?“ chtěl vědět.

Franka nebyla s to odpovědět. Naprosto ji ochromilo poznání, že právě dostala první a jediný polibek svého života – od svého budoucího švagra.

„Bude to dcera nějakého řemeslníka,“ řekl ten plavovlasý, a znělo to poněkud povýšeně. „Nejspíš z Marienfeldu.“

„Je to tak?“ zeptal se jí Wulf.

Franka se musela nesmírně namáhat, aby dokázala přikývnout.

„Takže znáš Ulfrieda z Marienfeldu a jeho dceru Melisandu?“

„Jmenuje se Melinda,“ nalezla Franka zase hlas. Ovšemže se musí hned ptát po sestře, pomyslela si hořce.

„Je opravdu tak krásná, jak se o ní tvrdí?“

Frančiny oči se zúžily. Cítila, jak se v ní hromadí vztek a ptala se sama sebe, proč vlastně. Každý muž vždycky myslel jen na Melindu, tak proč by to u tohohle mělo být najednou jinak? „Tak se na ni přece už jeďte podívat a udělejte si obrázek sám,“ odsekla.

„Tobě už zase otrnulo?“ prohodil rytíř pobaveně. Znovu se sklonil. „Oněmělá ses mi líbila víc. Asi bych tě měl políbit ještě jednou.“

Franka v panice zavrtěla hlavou a muž s plavými vlasy zabručel: „Radši toho nech.“

Na zlomek okamžiku měla Franka dojem, že ve tváři tmavovlasého muže spatřila zklamání.

„Ať chlapi porazí a osekají nějaký stromek a přivážou na něj toho divočáka, Anselme. Vezmeme ho s sebou.“

Světlovlasý přikývl a otočil se k ostatním, aby předal povel dál. Franka tedy znovu měla Wulfovou plnou pozornost. „Ale co teď provedu s tebou?“ řekl spíš sám pro sebe. „Nerad bych tě nechal jít zpátky na Marienfeld samotnou. Při tvém štěstí se na tebe chytí pár dalších divočáků.“

Franka jen taktak spolkla kousavou poznámku, která ji okamžitě napadla. Místo toho odpověděla: „Nepůjdu, pojedu na koni.“

Sklidila tím toliko pozdvižené obočí. Wulf jí pochopitelně nevěřil. Franka si však byla jistá, že její kobyla nikdy neodběhne daleko. Dala si dva prsty do pusy a hvízdla jako pasák koz. Rytířův kůň zvedl hlavu a zpozorněl, její kůň se však neobjevil.

Wulf se šibalsky usmál. Na levé tváři se mu objevil dolíček. „Že bys to zkusila ještě jednou?“ navrhl jí dobromyslně. „Někteří koně špatně slyší.“

Franka zrudla. Pak hvízdla znovu. Jeho pobavený výraz se měnil ve výsměch, najednou však zkameněl. Na palouku se totiž objevila Francina nádherná ryzka, na okamžik se zastavila a zavěťřila, pak se obezřetně vydala blíž ke své paní. Franka téměř pukala pýchou, protože zaznamenala Wulfův pohled, odhadující a obdivující jejího koně. Ten muž se v koních zjevně vyzná.

„Páni,“ vydechl uznale. „Obchody tvého otce jdou podle všeho velmi dobře, když si může dovolit takového koně. Jaké činnosti se věnuje?“

„Je prvním kovářem na Marienfeldu,“ prohlásila Franka s pomyšlením na to, jak šikovný její otec v ohýbání železa opravdu je. Sehnula se pro čepici a znovu si jí zakryla vlasy. Pak nasedla, a vtom jí Wulf sáhl po uzdě.

„Řekni mi své jméno.“

Franka se zamračila. „K čemu by vám bylo?“

Zase ten potutelný úsměv. „Třeba bych tě rád znovu viděl.“

Proč se jí teď zase rozbušilo srdce? Vždyť přesně věděla, že na ni ten muž velmi brzy zapomene. „To jistě ne,“ odtušila. „Rozhodně ne poté, co spatříte Melindu z Marienfeldu.“

Dobrá nálada jako by ho opustila. Zamyšleně podrbal kobytku na čele. „Takže je opravdu tak krásná, jak mi tvrdili?“

„Je to ta nejkrásnější žena, jakou jste kdy viděl a uvidíte. Stačí jeden pohled do jejích nádherných očí a všechny ostatní vedle ní zblednou v nepatrné stíny,“ pronesla Franka hořce.

Wulf se hluboce zadíval France do očí. „Na tebe, ty malá drzá lasičko, se budu pamatovat do konce života. Vím jistě, že se ještě setkáme.“

Franka polkla a neřekla nic. Co také měla říci, vždyť velmi dobře věděla, že se setkají. Jakmile Wulf jejího koně pustil, vyrazila co nejrychleji pryč.

2. KAPITOLA

Franka se nenápadně dostala zpět do stájí. Rychle zapotřítila koně, převlékla se a propílžila se do své komůrky. Mužské oblečení, které už nebude potřebovat, později daruje někomu ve vesnici.

V duchu zase jednou poděkovala rodičům za luxus vlastního prostoru. Byla ráda, že se o svou komůrku nemusí dělit se sestrou. Spěšně za sebou zavřela dveře a hned poklekla k sošce Panny Marie v rohu místnosti. Pokřižovala se a sepjala ruce.

„Díky, Maria, že jsi mi v nejvyšší nouzi poslala pomoc, ale opravdu to musel být zrovna budoucí choť mé sestry? Manýry zrovna neoplývá... Počítám, že byl jediný, koho jsi tak narychlo našla.“

Franka se odmlčela. Pak pokračovala: „Mé setkání s ním neproběhlo zrovna šťastně. Já vím, řekneš, že jsem měla být pokornější. Jenže on má něco, co mě mate a současně ponouká mu odmlouvat.“

Vzhlédla, jako by očekávala, že Matka Boží odmítavě zavrtí hlavou. Ta k ní však jen dál shovívavě shlížela. „Kdybych mu byla prokázala více úcty, byla bych nejspíš ušetřena toho polibku.“

Znovu se zarazila. Jakmile pomyslela na Wulfa, cítila, jak jí poskočilo srdce a tváře se jí rozhořely. Když pomyslela na mužské rty, tisknouce se k jejím, ztěžka se jí dýchalo.

Franka se odjakživa připravovala na to, že nikdy nebude mít vlastní rodinu. Vůči mužům byla vždycky skeptická. Těch nemnoho mužů, se kterými se mohla setkat, se stejně vždycky zajímalo jen o Melindu – nezávisle na věku. Malé sestřičce té krasavice se většinou mnoho pozornosti nedostalo. France to bylo vhod. Nechtěla být připoutaná k muži. Možnost žít tak, jak chtěla, jí nabízel klášter. Koneckonců,

nic jiného stejně neměla. Franka však chápala, že takový život je pro ni to pravé. Když se bude držet pravidel, bude s finanční pomocí své rodiny moci vystoupat na žebříčku klerikální hierarchie a možná se jednoho dne stát abatyší. Pak už by nebylo mnoho lidí, které by musela poslouchat. Kromě zodpovědnosti, jež by k tomu patřila, by získala jistou svobodu v rozhodování. Muž do tohoto obrazu, který si Franka pro svůj budoucí život načrtla, nezapadal. Wulf ji toliko na okamžik popletl tím, že ji políbil.

„Díky, Maria, díky za záchranu. Svůj slib dodržím. Nebudu čekat do Melindiny svatby, opustím domov ještě před ní.“ Pokřičovala se ještě jednou. Vtom se z dlážděného nádvoří ozval dusot kopyt a Franka vstala. To jistě dorazil Wulf se svým doprovodem. Velmi dobře věděla, že na nádvoří ze své komůrky nedohlédne, a přesto popoběhla ke své vyhlídce. Doléhaly sem hlasy, jednotlivým slovům však nerozuměla.

Franka tiskla ruce k sobě. Uvědomila si další problém. Dnes večer bude muset zasednout ke stolu při večeři a Wulf ji pochopitelně okamžitě pozná. Co když ji prozradí? Horečně uvažovala, jak to vyřešit.

Trhla sebou, protože se za ní pomalu otevřely dveře.

Objevila se v nich nejprve světle plavá hlava. Melinda. Jemně řezaná tvář se usmívala, v zářivě modrých očích s dlouhými řasami se rozrušeně blýskalo. Jako myška proklouzla dveřmi a posadila se na Frančino lůžko. Elegantním pohybem drobné ručky sestře naznačila, aby si sedla vedle ní.

Franka jen stěží potlačila vzdychnutí. Její sestra teď vpravdě byla posledním člověkem, kterého toužila vidět. Přesto k ní došla a poslušně se vedle ní usadila.

„Už přicestoval,“ oznámila Melinda obřadně.

„Kdo?“ dělala Franka, že neví, o koho jde.

Melinda potřásla netrpělivě hlavou. „Wulfgar z Röllbergu přece.“

„A už jste si byli představeni?“ vyhrkla Franka.

Znovu sklídila udivený pohled. „Ovšemže ne. Slyšela jsem klapot kopyt a spěchala na ochoz. Odtamtud jsem měla přehled. Přijel se čtyřmi dalšími muži, dva z nich kupodivu nesli mrtvého divočáka. Wulfgar vypadá opravdu dobře. Je vysoký, urostlý, má vlnité, sytě hnědé vlasy po ramena...“

„Jak víš, který z nich to je?“ překvapeně se zeptala Franka.

Melinda stiskla rty k sobě. „Jel vpředu. Tři muži z jeho doprovodu budou jistě sloužící, ke čtvrtému se pak choval jako k sobě rovnému.“ Na Frančin tázavý pohled dodala: „Přátelsky ho poplácal po rameni.“

Její mladší sestru znovu a znovu udivovalo, jak se Melindě vždycky jen na základě povrchností dařilo správně odhadnout lidi. V tom na ni Franka opravdu neměla.

„Takže ty ho dle vzezření považuješ za příhodného, to je pěkné. Ale co když má třeba shnilé zuby?“ dobírala si sestru.

Melinda se nedala. „To jistě nemá. Na pozdrav se široce usmál na otce. Jeho chrup působil naprosto zdravě.“

„Rozeznala jsi snad i barvu očí?“ ptala se Franka poněkud rozčarovaná.

„Na tu vzdálenost ne. Jen tuším, že jsou hnědé, o něco tmavší než jeho vlasy,“ na to Melinda.

Aspoň v něčem se její sestra mylí. Franka se usmála. Vtom ji napadlo, že by jí sestra mohla pomoci neúčastnit se dnešní večeře. Vysvětlila jí, že je nesmírně unavená a požádala, aby jí dnes večer omluvila. Melinda zděšeně protestovala. „To přece nejde! Potřebuju vědět, co si o něm myslíš, a také mi pak musíš říci, jaký dojem tušíš, že jsem na něj udělala já.“

„Jindy tě mé mínění nijak zvlášť nezajímá,“ zabručela Franka. „Jak budeš působit ty na něj, to ti mohu říci už teď. Nejprve na tebe bude zírat s otevřenými ústy, pak začne koktat, a nakonec bude vykládat páté přes deváté, aby na tebe zapůsobil.“

Melinda se culila. „Jak to víš?“

„Protože to tak bylo se všemi muži.“

Teď se její sestra zamračila. „Ti však nebyli vyvolení za mého budoucího manžela. Navíc: já s otcovou volbou

v hloubi duše tak docela nesouhlasím. Hluboko v srdci jsem doufala ve více než prostého rytíře.“

Franka na to neodpověděla. Raději řekla: „Já ti něco navrhu, Melindo. Dnes večer se schovám na balustrádě a budu vaše první setkání pozorovat. Po jídle se za mou vypravíš a já ti řeknu, co jsem viděla. Když totiž otce požádáš ty, abych se nemusela účastnit, omluví mě spíš, než když se ho zeptám já. Tobě málokdy něco odmítne.“

„Pro mě za mě,“ souhlasila Melinda.

Když nadešel čas, klekla si Franka podle úmluvy za balustrádu. Melinda jí sdělila, že otec její nepřítomnost sice neschvaluje, nicméně svolil.

Ze své skříše měla Franka výborný přehled přes celou velkou síň. Dole byly připravené stoly, mezi nimiž spěšně pobíhaly děvečky a roznášely různé pokrmy. Masová polévka voněla až sem nahoru a France zakručelo v břiše.

Na stoly se servíroval světlý chléb a sýr, pak pečení bažanti a kančí. Ulfried chtěl svým návštěvníkům předvést, že Melinda pochází ze zámožného domu. V přední části místnosti stál oddělený stůl pro rytířskou rodinu a její hosty, v patřičné vzdálenosti od stolů služebnictva. Frančina matka se posadila jako první a prověřovala, jestli je prostřeno, jak se patří. Poblíž jejich stolu bylo ohniště, na kterém se mohl při slavnostních příležitostech péci celý vůl. Vedly odtud dveře do kuchyňského traktu. Podélné stěny zdobily tapiserie s biblickými či loveckými scénami. Před jednou z nich si Franka všimla Wulfa. Stál tam s hlavou skloněnou ke straně a prohlížel si divoké prase, pronásledované muži na koních. Jestlipak myslí na dnešní setkání?

Franka se dívala, jak Wulf pomalu upíjí z poháru víno a něco přitom říká svému příteli Anselmovi. Vtom na rameni ucítila ruku a vyděsila se. Byla to Melinda. Sklonila se k ní a zašeptala: „Dávej dobrý pozor, sestřičko.“

Dokonce i France se při pohledu na ni na okamžik zatajil dech. Plavé vlasy měla spletené do copu, spadajícího přes rameno. Čelo si ozdobila úzkou zlatou čelenkou, v jejímž středu byl zasazený oválný lapis lazuli. Zlatými nitkami vyšíváný okraj jejího živůtku vykukoval zpod nebesky modré tuniky, svázané úzkým pásem, zdůrazňujícím štíhlý pas. Melinda vždy dbala, aby jí pod okrajem sukně, dlouhé až k zemi, nebyly nikdy vidět nohy, čímž při chůzi budila dojem, že se vznáší.

Franka znovu upřela pozornost do haly. Jejich otec teď spěchal ke schodům, aby tu vyčkal příchodu své starší dcery. Teď si jí všiml i Wulf. Soustředěně tiskl v ruce pohár a lehce pootevřel ústa. Jeho přítel si v tom okamžiku polil kabátec červeným vínem. I on bez dechu zíral na její sestru jako na zjevení Panny Marie.

Franka bezděčně zařala ruce v pěst. Wulf totiž podal svůj pohár Anselmovi a dlouhými kroky se blížil k Melindě. Obřadně se před ní poklonil. V jeho tváři se objevil přešťastný úsměv.

Franky se zmocnila vlna zklamání. Nazlobeně se zvedla a rychle se vrátila do své komůrky. Vždyť to přece věděla! Proč by Wulf také na Melindu reagoval jinak než všichni ostatní muži?

Copak ty ses, kuřátko prostoduché, snad opravdu nadála, že bys jednou mohla být něčím zajímavá ty?

Franka se teď zlobila sama na sebe. Zoufale se bránila těm nesmyslným slzám, co se jí draly do očí.

„Tak toto je má Melinda,“ pronesl slavnostně Ulfried a levačkou si pohladil pečlivě zastřížený vous, barvy plavé, ale i trochu dozrava. Modré oči jeho dcera zdědila po něm, pomyslel si hned na to Wulf.

Zelené oči Melidiny matky mu však připomínaly někoho jiného. Ještě než tu myšlenku stihl zachytit, odvedla jeho pozornost Melinda. Ptala se ho na jeho državy na Röllbergu.

Wulf se dal do podrobného líčení rytířského hradu, na kterém se narodil, o otcově chovu koní, i o svém přání účastnit se křížové výpravy do Svaté země. Postupně se ho zmocňoval dojem, že ho Melinda vůbec neposlouchá. V průběhu hostiny se na něj tu a tam podívala, nikdy se však na nic neptala, nezajímaly ji žádné podrobnosti. Wulfa to trochu zarazilo. Od své budoucí choti by předpokládal a očekával výrazně více zájmu o místo, které bude jejím novým domovem.

Když Wulf svůj monolog poměrně náhle ukončil, zeptala se ho nečekaně na něco jiného. Chtěla vědět, jaké má muzické a literární záliby. „Žádné,“ zabručel Wulf a bezradně se zadíval na svého přítele. „Krásnými uměními se však rád zabývá Anselm.“

Melinda se okamžitě obrátila k jeho světlavému druhovi. Wulf si brzy začal připadat poněkud nadbytečný. Ti dva se nadšeně bavili o básnících, o nichž Wulf nikdy ani neslyšel. Měl tedy aspoň pomyšlení na kančí pečení, která byla vskutku výtečně připravená. A tím se v myšlenkách zase vrátil k děvčeti z lesa. Říkala, že je dcerou kováře, musí tedy bydlet ve vesnici. Třeba ji znovu uvidí zítra. Ulfried mu slíbil ukázat Marienfeld. Je přece třeba, aby měl představu o državách, které mu svatbou s Melindou budou náležet.

Soustředěně žvýkal a díval se na tu krasavici. Uvažoval, jestli to stvoření má i nějaké obyčejné lidské mouchy. Dosud si žádné neuvědomoval.

Bylo už dost pozdě, Franka se sestřinou návštěvou už ani nepočítala. Nebyla si jistá, jestli vůbec chce poslouchat, jak Wulf Melindu celý večer zahrnoval všemožnými pozornostmi. Když Melinda přece jen přišla, ležela už Franka v posteli. Měla zavřené oči a dělala, že spí.

Na Melindu si však nepřišla. Sedla si k France na slamník, zakrytý lněným prostěradlem, a potichu řekla: „To jsem já. Klidně můžeš otevřít oči.“

Franka zamrkala a protáhla se.

„No tak, pověz přece. Jaký máš z pana Wulfgara z Röllbergu dojem?“

„Podle toho, co jsem za tu chvilku viděla skrze zábradlí, ses mu velmi líbila.“

Melinda vysunula spodní ret. „Ano, zpočátku to vypadalo, že jsem na něj zapůsobila velmi dobře. Rozhovořil se, ale později jsem měla čím dál větší dojem, že už nemá co říci. Tak jsem si dlouze povídala s jeho přítelem Anselmem. Wulfgar pak už mluvil jen s otcem.“

Franka se na teď lůžku posadila. „A o čem mluvil?“

„O majetku jeho otce a o chovu koní.“

To Franku nepřekvapilo. Na zlomek vteřiny se spokojeně usmála. Pak se zeptala: „A jaké koně chová?“

Melinda se na ni zaskočeně podívala. „Asi ty čtyřnohé, počítám...“

„To jsem si mohla myslet. Tys ho vůbec neposlouchala.“

„Koně mě nezajímají. Raději jsem chtěla vědět, jak často se Wulfgar zdržuje na dvoře hraběte ze Saynu. Jeho odpověď na tu otázku však byla vyloženě vyhybavá.“

„O čem jste se bavili ještě?“ vyptávala se Franka a snažila se potlačit úsměv.

„Moc jsme toho pochopitelně nenamluvili, nechci, aby měl pocit, že jsem nějaká upovídaná,“ odtušila její sestra chladně. „Na některé věci jsem se ho však zeptala. Například, jestli se zajímá o literaturu či hudbu.“

„A zajímá?“ na to Franka.

Melinda zhluboka vzdychla. „Obávám se, že v uměních zrovna zběhlý není. Situaci však zachránil jeho přítel Anselm. Představ si, že i pro něj patří spisy Wolframa von Eschenbacha k těm nejkrásnějším. Z hudebních nástrojů dává přednost loutně. Při mém dotazu na Wulfgarovy múzické talenty jen bezradně pokrčil rameny. Vypadá to, že můj nastávající je spíš muž hrubšího zrna než nějaký jemnocita.“

„Neměla by sis tedy raději vzít toho jeho přítele?“ navrhla Franka a v duchu se podívala sama nad sebou, protože jí při tom tak divně poskočilo srdce.

Pohled, jímž ji vzápětí počastovala sestra, jí dal ovšem jasně najevo, že tudy cesta nepovede. „Anselm je druhý syn svého otce,“ poučila ji Melinda. „Nemá nic, a ani nic nezdědí. Wulfgara čeká převzetí sídla a chov koní. Není sice tak bohatý, jak bych si přála, nicméně příjmy má, zdá se, velmi slušné. Navíc vypadá dobře a zdá se být milý.“

„Jenže ve tvých očích je nevzdělaný a neotesaný,“ podotkla Franka.

Tu námitku Melinda zamítla prudkým pohybem ruky. „Vzdělání i manýry si může osvojit. O to se postarám.“

„Opravdu si myslíš, že bys ho jednoho dne dokázala milovat?“ zeptala se Franka se zatajeným dechem.

V odpověď se jí dostalo jen pokrčení ramen. „To se uvidí. Pokud mě bude Wulfgar obdivovat a ctít, pokud se bude vždy snažit splnit mi každé přání, bude to přijatelné manželství.“

„Ale co je s jeho přáními? Budeš mu je plnit ty?“ odvážila se namítnout Franka.

Melinda pohrdlivě foukla. „Když se za něj provdám, bude moje povinnost splněná. To by mu mělo stačit.“

„Jen aby ses nemýlila,“ vydechla Franka sotva slyšitelně, její sestra ji však slyšela.

„To ty nemůžeš posoudit.“ Melinda varovně zvedla ukazovák. „Při zítřejší večeři budeš držet jazyk za zuby. Nechci, abys ho vylekala. Ještě by mě mohl považovat za podobně opovážlivou ženskou, jako jsi ty.“

„Děkuji vřele,“ podotkla nakysle Franka. „Zjevně si myslíš, a to je mi ovšem ctí, že bych svým hlaholením mohla odtrhnout jeho pozornost od tebe na dost dlouho, aby vůbec stihl postřehnout, co říkám.“

Na to se její sestra vesele zasmála a smířlivě ji poplácala po ruce. „Máš samozřejmě pravdu, to je naprosto nemožné.“

France se sevřelo hrdlo. V duchu před sebou znovu spatřila rytířovy šedé oči vteřinu před tím, než ji políbil. Vedle

překvapení v nich četla také obdiv. Jenže to bylo, než poznal její sestru. Od té chvíle jistě na děvče z lesa nepomyslel ani náznakem.

„Tak se přece neškaredí,“ povzbuzovala ji Melinda, už zase naprosto uvolněná. „Zítřka budeš stolovat s námi a uděláš si o něm obrázek sama.“

Franka přikývla a oddechla si, když Melinda konečně odešla.

3. KAPITOLA

Marienberk, rytířské sídlo s dvoupatrovou hlavní stavbou a obrannou věží, bylo postaveno na návrší nad stejnojmennou vsí. Toho dopoledne vyjel Wulf po boku Ulfrieda a Anselma na obhlídku okolí. Dověděl se mimo jiné, kolik nevolníků a svobodných sedláků pro pána z Marienfeldu pracuje. Ze zdvořilosti se dotázal také na Melindu.

„Na koně si sedá jen velmi nerada. To moje mladší dcera jezdí velmi ráda. Teď se připravuje na vstup do nedalekého kláštera, jinak by si s námi dnes jistě ráda vyjela,“ vysvětloval Ulfried ochotně.

„Melinda má sestru?“ Wulf byl překvapen.

Ulfried se zasmál. „Ty dvě jsou nesmírně rozdílné. Franka ani zdaleka nemá Melindin půvab. Dnes večer se s ní ovšem seznámíte.“

Tahle Franka je jistě málo pohledná, možná ji právě proto včera úmyslně drželi stranou slavnostní tabule, pomyslel si Wulf a dál se tím nezabýval. Namísto toho se přistihl, jak při projíždce lesem marně vyhlíží tu ušlechtilou zrzavou kobytku.

Když se vraceli přes vesnici, ukázal mu Ulfried dřevěný stánek Boží, postavený na malé, přehledné návsi, obehnané

hrázděnými domky. Uličky kolem tržiště byly dost prostorné, že se tu jezdci pohodlně vyhnuli naloženým kárám. Lidé, které potkávali, Ulfrieda a jeho doprovod uctivě zdravili. Na Wulfa dělali zdravý a spokojený dojem. Dalšíh detailů už si však nevšímal. Byl celý napjatý, kdy už uvidí kovárnu. Ulfried ho prováděl mnoha uličkami, kolem kovárny však nejeli. Wulf se tedy rozhodl zeptat.

„Ovšemže máme kováře. Má dílnu na druhém konci vsi.“

Čím více se vzdálili od tržiště, tím jednodušší stavby tu stály. Kovárna byla postavená z holých trámů s jednoduchým příkrovem. Kovář nejvíc připomínal medvěda. Dlouhé, rozčuchané vlasy měl svázané do ohonu, do obličeje mu přes černou bradu téměř nebylo vidět. Na sobě měl umaštěnou koženou zástěru zakrývající hrud', ne však paže s hustými chloupky.

Prudce uhodil kladivem do podkovy na kovadlině a vzhlédl. Oči měl černé jako uhlíky. Wulf zapochyboval, že by tento muž mohl být otcem dívky z lesa. Kovář spustil ruku s kladivem a poklonil se.

Wulf se v sedle naklonil. „Jsi jediný kovář tady v okolí?“

Ten muž se napřímil. „To jsem, pane.“

„Máš děti?“

Ta otázka kováři jistě připadala neobvyklá, ihned však přikývl a ukázal na výrostka, postávajícího u dmýchadla. „Mám syna a tři dcery, pane.“

Tři dcery! Wulf se bezděčně usmál. Vskutku si nedovedl představit, jak by takový medvěd mohl zplodit útluu dívku jako ona, a už vůbec ne, jak by si mohl dovolit tak vznešeného koně. Pro tu chvíli však byl spokojen. „Dnes odpoledne ti pošlu svého stájníka. Jeden z mých doprovodných koní má uvolněnou podkovu.“

Ten muž se znovu poklonil a Wulf v dobré náladě pokračoval v jízdě. Ulfriedův překvapený a Anselmův podezřívavý výraz pečlivě ignoroval.

Sluce už bylo dávno za zenitem. Wulf vešel do menší ze dvou stájí rytířského hradu, kde byli ustájeni koně návštěv. Něžně pohladil po krku svou kobytku Samaru a pak se prošel kolem ostatních koní. Jednomu po druhém prohlédl kopyta a podkovy.

„Všechny drží,“ ozval se hned za ním bručivý hlas štolby Hageny.

Wulf sebou trhl. Vlastně mu mohlo být jasné, že vždy pečlivý Hagen jistě bude poblíž svých svěřenců. Usmál se na něj. Štolba byl menší, podsaditý chlapík. Až na výšku a méně silné ochlupení byl vesnickému kováři vlastně docela podobný. I on měl postavu siláka, tmavý plnovous, avšak černé vlasy s pár šedinami nosil krátké. Trochu napjatě teď pozoroval svého pána. „Vy máte něco za lubem.“

Wulf se uculil a pohladil vraníka, vedle něhož právě stál. „Povol jednu z těch podkov a jdi s ním ke kováři. Je otec tří děvčat. Zjisti, která z nich je ta holka z lesa.“

„Rozumím, pane, pěkně vás rozpálila,“ zašklebil se Hagen potutelně.

„Kdo?“

„No přece vaše nevěsta, Melinda z Marienfeldu. Dokonce i váš přítel, ten zakuklený mnich, na ní mohl oči nechat. Odpusťte, pane, ale protože jsem vás houpával na kolenou jako kluka, dovolím si mluvit napřímo. Dosud jste otevřená slova vždy dokázal ocenit.“

„To platí i nadále,“ ujistil ho Wulf. „Přesto bych nerad slyšel něco zlého o Anselmovi. Co přesně mi chceš o Melindě povědět?“

„Vaše nevěsta by jednomu zamotala hlavu. Ale poněvadž ji budete teprve po svatbě smět zvát svou, potřebujete pocho-pitelně někoho, kdo vám příjemně zkrátí čas.“

Wulf na to nic neřekl. Romantické dobrodružství neplánoval. Vlastně sám nevěděl, co ho žene tu dívku najít.

„Anebo je to ta malá sama?“ vyptával se zvědavý Hagen.

„Prosím?“

Jeho protějšek teď sklopil zrak. „Jistě je to nesmysl, já jen myslel, že ta holka měla něco, co by vás mohlo přitahovat.“

„Nech raději myšlení a udělej, co jsem ti nařídil,“ řekl teď Wulf ostře. Z váčku u opasku vytáhl pár mincí a položil je Hagenovi do napřažené dlaně. „Kup za to pro sebe i kováře nějaké víno, to mu jistě rozváže jazyk, pokud by to bylo třeba.“

Štolba se zasmál a pustil se do uvolňování podkovy.

Wulf se vrátil do místa, které sdílel s Anselmem. Stál u průhledu a díval se ven. Bylo odsud vidět na dvůr. Netrpělivě prsty poklepával na zeď. Kde jen ten štolba vězí? Už to přece byla celá věčnost, co ho poslal ven.

Anselm seděl na lůžku. Hrál na loutnu a tichounce si propěvoval. Vtom hudba ustala nápadně disharmonickým tónem. „Wulfe, na co vlastně čekáš? Melindu stejně uvidíš až večer při hostině.“

„Přemýšlím, co Hagen dělá tak dlouho.“

Anselm mávl rukou. „Vždyť ho znáš. Nejspíš zakopl o plný džbán vína. Však on se vrátí.“

Wulf s povzdychnutím ještě jednou vyhlédl ven. „Anselme?“ začal opatrně, ačkoliv už předem věděl, jak jeho druh odpoví.

„Copak je?“

Wulf se zhluboka nadechl, než se odhodlal skočit do studené vody. „Nemohu se zbavit myšlenky na to děvče.“

Anselm se zamračil. „Na jaké děvče?“

„Co jsme potkali v lese,“ vrtěl nevěřícně hlavou Wulf, překvapený, že jeho přítel na tu dívku už zjevně zapomněl.

„Skutečně? A proč vlastně?“

„Já sám nevím. Musím na ni pořád myslet,“ přiznal neochotně.

„Tak proto ses ptal kováře na děti.“ Na čele jeho druha se objevila svislá vráska. „Budeš se ženit s jednou z nejkrásnějších žen, jaké Pán kdy stvořil – pokud to přímo není ta

nejkrásnější ze všech – a bude z tebe nejšťastnější muž na Zemi. Tak o co ti s tou drzou holkou jde? Krásná je jen pramálo a navíc neodpovídá tvému stavu. Zapomeň na ni.“

„Jenže ta dívka působila tak životaplně. Melinda mi oproti ní připadá bezvýrazná,“ namítl rytíř.

„Jak můžeš něco takového říci?“ rozhorlil se Anselm. „Melinda je nadpozemsky krásná, okouzlující a vzdělaná. Nikdy by se nožem nepustila do divočáka.“

„No a o to právě jde,“ odpověděl Wulf tiše. „Takovou odvahu by v sobě nikdy nenašla.“

„Takže teď tomu říkáš odvaha?“ odsekl mu přítel. „Včera jsem měl spíš dojem, že se ti to zdálo být spíš obrovskou hloupostí, smíšenou s lehkomyšlností.“

„Jistě. Ale přesto mi ta dívka připadala obdivuhodná. Nevzdala se, ale prokázala opravdově bojového ducha.“

„To dělají i vztekli psi,“ poznamenal Anselm jedovatě. „Pust' ji z hlavy.“

Wulf na to už nemusel odpovídat, protože se ozval dlouho očekávaný klapot kopyt. Vyrázil tedy dolů a vkradl se do stáje tak, aby si ho Hagen nevšiml. Chvilí ho pozoroval, jak se nešikovně snaží uvázat koně k železnému kruhu na zdi. Pak přistoupil blíž a štolba se ho lekl. Měl skelný pohled a jeho dech byl cítit vínem.

„Co jsi zjistil?“ ptal se Wulf netrpělivě. „Viděl jsi kovářovy dcery?“

Hagen kývl. „Všechny tři. Musel jsem na ně docela dlouho čekat. Proto se vracím až teď.“ Zjevně se musel dost soustředit, aby mluvil jasně.

„Takže sis musel čas krátit popíjením vína,“ poznamenal Wulf. „Která to je? Co říkal? Jak jsi to zaonačil, aby ti je kovář všechny představil?“

„Ne tak zhurta, mladý pane,“ zabručel štolba a drbal se na hlavě. „Všechno se dozvíte, ale pěkně po pořádku. Jinak se mi to ještě poplete.“

Wulf se ušklíbl a obrnil se trpělivostí. Už dávno věděl, že na Hageny není radno spěchat, když si přihne.

„Když jsem tam dorazil,“ začal štolba rozvláčně, „viděl jsem kováře pracovat spolu se synem. Netrvalo dlouho a podkova byla na svém místě. Tak jsem mu řekl, že jsem slyšel, že prý má tři překrásné dcery a já hledám ženu. Třeba by mezi nimi mohla být jedna na vdávání.“

„Ty se chceš ženit?“ zubil se Wulf.

Hagen mávl rukou. „Kovář nic nenamítal. Nejmladší dcera byla s matkou v chalupě. Malá hubená cácora, byla mi tak sotva potud,“ zvedl ruku do výše svého pasu. „Trochu mladá na vdávání, povídám. Druhá dcera byla ve vsi, ale když se konečně vrátila, ukázalo se, že jí je čtrnáct, má takovou těstovitou pleť a ve tváři uhry.“ Hagen se otrásl.

Wulf celou dobu netrpělivě přešlapoval a poslouchal. Teď se naklonil dopředu a zeptal se: „Takže je to ta nejstarší.“

„Nepřerušujte mě. Takže, kde jsem skončil? Jo, ta nejstarší dcera. Abych tam nečekal zbytečně, zeptal jsem se kováře, kolik jí je. Sedmnáct, to bylo číslo, které jsem chtěl slyšet. Tak jsem poslal tu druhou dceru, ať nám ze šenku přinese ještě jeden džbán vína. Dávno se vrátila a ta nejstarší pořád nikde.“

Wulf protočil panenky. „Nemohli bychom to trochu zkrátit?“

„Ještě chvíli trpělivosti. S kovářem jsme vyprázdnili další džbán a já poslal tu holku pro třetí. No a to konečně dorazila ta nejstarší dcera. Myslel jsem, že mě trefí šlak, když jsem ji spatřil.“

„Takže je to ona,“ vydechl Wulf.

„Ne!“ zpražila ho odpověď. „Nebyla to ona. Boky té mladé ženské jsou už teď o kousek širší než zadek vaší kobyly. Vlasy se jí leskly jako naolejované, a navíc páchla jako žluklé máslo.“

„Zadrž!“ prosil ho Wulf, kterému se dělalo nanic. „Zbytek už si domyslím.“ Poplácal Hagen po rameni. „Přesto ti děkuji, příteli. A teď si lehni a vyspi se z toho opojení. Však já tu malou najdu. I kdybych měl postavit celý Marienfeld na hlavu.“